

Sygn. akt VII U 177/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy T. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 22 grudnia 2014 roku znak (...)

z dnia 13 stycznia 2015 roku znak (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 177/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 grudnia 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. B. (2) prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu podano, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze oraz 25 lat ogólnego stażu pracy. Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 13 stycznia 2015 roku ponownie odmówiono prawa do emerytury z tych samych względów.

W uzasadnieniu zaskarżonych decyzji organ rentowy wskazał, że nie uznał za udowodnione jako okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Zakładach (...) w L., ponieważ nie przedłożono świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. A ponadto ustalono, że wnioskodawca nie posiada wymaganych 25 lat pracy.

W odwołaniach od tych decyzji T. B. (1) wniósł o ustalenie, że przez ponad 15 lat wykonywał prace w warunkach szczególnych i przyznanie z tego tytułu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniosł o ich oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzjach (k. 3,10 a.s.).

W związku z przedstawieniem przez wnioskodawcę nowych dokumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu(...) roku decyzję odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury. Decyzją tą zmieniono jednak okres składkowy wnioskodawcy, i uwzględniono okres uzupełniający do wymaganych 25 lat jednak nie zaliczono nadal żadnego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca nie odwołał się od tej decyzji.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. B. (1), urodzony w dniu (...), złożył w dniu(...)roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku (k. 1-4 a.e.). Do wniosku dołączył dokumenty dotyczące zatrudnienia, pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, a także świadectwa pracy.

Ostatecznie po analizie złożonej dokumentacji organ rentowy ustalił, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się łącznym okresem składkowym wynoszącym 25 z okresem uzupełniającym z tytułu pracy na roli, organ rentowy nie uznał natomiast żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych za udowodniony.

Od dnia 27 maja 1976 roku do dnia 31 lipca 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w L.. Z dniem 27 maja 1976 roku rozpoczął pracę na stanowisku montera maszyn liczących. Na tym stanowisku w odrębnym pomieszczeniu zajmował się remontem, konserwacją, czyszczeniem za pomocą acetonu i benzyny oraz naprawą maszyn liczących. Według twierdzeń skarżącego pracował na tym stanowisku niecały rok.

Następnie został przeniesiony na stanowisko montera układów elektronicznych na którym stojąc przy taśmie montażowej wykonywał różne prace tj. lutował płytki, przemywał głowice, kleił płytki, skręcał je. Po przejściu wszystkich stanowisk na taśmie montażowej został brygadzystą i wtedy nadzorował prace wszystkich montażystów. Po 12 latach przeniesiono go na stanowisko mistrza wówczas nadzorował pracę montażystów i dwóch brygadzystów na taśmie montażowej (zeznania świadków S. B. k. 40v a.s., M. S. k. 40v a.s., zeznania wnioskodawcy k. 40v-41 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody z dokumentów oraz zeznań świadków S. B. i M. S., a także wnioskodawcy T. B. (1) są spójne, wzajemnie się uzupełniają a tym samym zasługujące na przyznanie wiarygodności.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Świadczyli razem z wnioskodawcą w (...) na stanowiskach związanych z montażem układów elektronicznych. Mieli więc oni możliwość obserwacji wnioskodawcy w pracy i orientowali się w wykonywanych przez niego obowiązkach. Zeznania świadków są w tym zakresie logiczne i spójne, korelują z zeznaniami skarżącego i zgromadzonymi w aktach dokumentami. Świadczyli nie byli natomiast w stanie wskazać czym zajmował się elektronik maszyn liczących w ich zakładzie pracy i nie pracowali na tym stanowisku.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego wnioskodawcy, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Treść jego zeznań znalazła potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadków, ale również w dowodach z dokumentów. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy. Zostały one sporządzone w przepisanej formie,

w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Sąd uznał ja wiarygodne w pełni.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. B. (1) nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, ze zm.), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy, w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 cytowanego artykułu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury T. B. (1) musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć wiek emerytalny obniżony do 60 lat;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) mieć rozwiązany stosunek pracy;

3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:

)a co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

)b staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W toku postępowania sądowego ustalono, iż wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w Zakładach (...) w L. na stanowiskach monterów układów elektronicznych wykonując prace przy lutowaniu przewodów i mistrza. Były to bowiem prace wymienione w cytowanym rozporządzeniu Rady Ministrów, w wykazie A, dziale XIV po. 24 „Kontrola międzyoperacyjna jakości produkcji i usług, dozór inżyniersko-techniczny i poz. 83 Dział III w hutnictwie „prace lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych”.

Za okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych warunkach nie można natomiast uznać okresu pracy na stanowisku elektronika maszyn liczących. Praca taka nie została bowiem wymieniona w cyt. Rozporządzeniu Rady Ministrów. Wnioskodawca nie udowodnił w toku postępowania w jakim okresie zajmował to stanowisko wskazał jedynie, że pracował na nim nie cały rok. Akta osobowe skarżących nie są kompletne i nie wynika z nich w jakiej dacie został przeniesiony ze stanowiska elektronika maszyn liczących na stanowisko monterów układów elektronicznych. Świadkowie również nie pracowali z wnioskodawcą na tym stanowisku i pamiętali jedynie okres wspólnej pracy na taśmie montażowej. Tak więc przyjmując, że wnioskodawca pracował w Zakładach (...) w sumie 15 lat, 2 miesiące i 4 dni i zgodnie z jego twierdzeniem w tym około jeden rok na stanowisku elektronika maszyn liczących nie będzie się legitymował wymaganym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym jest, co prawda, że skarżący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ukończył 60 lat, ma rozwiązany stosunek pracy i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się, co najmniej 25-letnim stażem pracy. Jednakże w toku procesu nie wykazano, że T. B. (1) nie przepracował 15 lat na stanowisku pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze nie spełnił zatem wymogów do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, toteż jego odwołanie podlegało oddaleniu.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.